

Да послѣша Отѣчески дѣмы,
 Да поскорѣ оутѣшатсе Ѡни.
 Защо бѣше красна ѣмѣ невѣста,
 И ѿ рѣда царска ѧ не прѣста.
 Пощо вѣде то Ялѣѣий мѣдрый,
 И безъ воли кроткѣ се покѣри.
 Невозмѣжно ѧ тѣшкомѣ бѣше,
 Да се Отцѣ своемѣ ѿречѣ.
 И ѿвѣща всѣ то да ѧсполни,
 Да покаже какѣ ѣ сынѣ покѣрный:
 Но въ сѣрдцѣ си Ѡнѣ тайнѣ мыслѣше,
 Какѣ да бѣга ѿ дѣма глѣдаше,
 И да ѧде нѣгде въ чѣже мѣсто,
 Да нетлѣнно сохрани си дѣвство.
 Такѣ дойде ѧ дѣнь оутречѣнный,
 Въ който всѣ се собрѣха знаѣмѣи.
 По невѣста Ѡнѣ ѿтѣдоха,
 Съ Ялѣѣиа въ цѣрковь привѣдоха.
 Вѣнчаха ги чѣстнѣи Свѣтитѣли,
 И радѣстни бѣха Родѣтели.
 Съ радѣсть многѣ дѣмѣ сѣ возвратѣха,
 И трапѣза слѣвна постѣвиха.
 Всѣ сродницѣ и кнѣзи палѣтнѣи
 Со велѣмѣжи, и всѣ дрѣзи знѣтнѣи,
 Съ пѣсни многѣ, съ хѣра и тѣмпѣны,
 Съ мѣсѣкѣйски разлѣчны Ѡргѣны,